

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **T.S.**,
skazanego z art. 258 § 1 i 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 16 maja 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa 189/18,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 119/16,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6 lutego 2023 r., skazany T.S. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa 189/18, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 119/16. Powołując się na podstawę wznowieniową określoną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. wskazał, że został skazany za przestępstwo określone w art. 258 § 1 i 3 k.k., popełnione w okresie od marca 2012 r. do czerwca 2013 r., podczas gdy w sprawie tej został tymczasowo aresztowany w dniu 7 listopada 2012 r. i do dnia 6 lutego 2013 r. przebywał w Areszcie Śledczym w K. oraz w C., a zatem nie mógł kierować

grupą przestępczą w tym okresie. Wskazał, że po jego aresztowaniu już tej grupy nie było, a zatem, nie mógł popełnić tego przestępstwa, chyba że kierował grupą w areszcie śledczym. Jednocześnie skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu. Jak wskazuje się w orzecznictwie: „wyrażenie «oczywista bezzasadność», w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego – art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5, LEX nr 1812335*).

Określona w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. przesłanka wznowieniowa *propter nova* dotyczy sytuacji, w których po wydaniu orzeczenia ujawniły się **nowe** (podkr. – SN) fakty lub dowody, nieznane stronom ani sądowi, wskazujące np. na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Takich dowodów skazany nie przedstawił, akcentując jedynie sam fakt tymczasowego aresztowania w czasie, który stanowił fragment okresu popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 i 3 k.k. Okoliczność ta była jednak znana Sądom orzekającym, o czym wprost świadczy zaliczenie T.S. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności (w okresie od 7 listopada 2012 r. do 6 lutego 2013 r.) na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności przez Sąd Okręgowy w Częstochowie (pkt 12 wyroku, k. 7469, t. XXXVII).

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyni bezprzedmiotową kwestię rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

